

መጽሐፈ ኢዮኤል እና የላኦዴቅያ ሰባተኛ ቀን አድቪንቲስት ቤተ ክርስቲያን - ቁጥር አርባ አራት

Jeff Pippenger
2026-02-10

ቁጥር አርባ አራት

በ1844 ዓ.ም. ሰባተኛው ቀን ሰንበት የሚለው ትምህርት ተገለጠ፤ ከዚያም እህት ዋይት ወደ ቃል ኪዳኑ ታቦት በተመለከተ ጊዜ ለእርሷ በልዩ ሁኔታ ተጠናከረ። እርሷ ደግሞ በመጨረሻዎቹ ዘመናት የሥጋ መልበስ ትምህርት ያንኑ የሰማይ አጽንኦት እንዳለው መዝግባለች። ሰባተኛው ቀን ሰንበት፣ ተምሳሌታዊው የስርዖት ቀን በጀመረ ጊዜ ከታቦቱ የወጣውን ልዩ ብርሃን ይወክላል፤ ሰባተኛውም ዓመት ሰንበት ደግሞ ተምሳሌታዊው የስርዖት ቀን ወደ ፍጻሜው በሚደርስበት ጊዜ ከታቦቱ የሚወጣውን ልዩ ብርሃን ይወክላል።

የሥጋ መውሰድ ትምህርት በዘሌዋውያን ሃያ ሦስት ውስጥ ባለው የመጨረሻው ቅዱስ ስብሰባ ውስጥ በምሳሌነት ተገልጦአል፤ ይህም በዘሌዋውያን ሃያ ሦስት መጀመሪያ ላይ ለሚገኘው ለመጀመሪያው ቅዱስ ስብሰባ ለሆነው ለሰባተኛው ቀን ሰንበት አሜጋው ነው። ያ የመጀመሪያው ሰንበት የእግዚአብሔርን የፍጥረት ኃይል ይወክላል፣ የመጨረሻው ሰንበትም የእርሱን የዳግም ፍጥረት ኃይል ይወክላል። ያ የመጀመሪያው ሰንበት "23" በሚለው ቁጥር ይወክላል፣ የመጨረሻውም "252" በሚለው ቁጥር ይወክላል።

እነዚያ ሁለቱ ምልክቶች የዘሌዋውያን ምዕራፍ ሃያ ሦስት የመጀመሪያና የመጨረሻ መደገፊያዎች ናቸው፤ እንዲሁም የሚለራውያን ታሪክ የመጀመሪያና የመጨረሻ መደገፊያዎች ደግሞ ናቸው። 1798 በእስራኤል ሰሜናዊ መንግሥት ላይ የተፈረደው 2,520 ዓመታት ፍጻሜ ነበር፣ 2,300 ዓመታቱም በ1844 ጥቅምት 22 ተፈጸመ። እህት ዋይት ወደ መቅደሱ በተመራች ጊዜ አሥርቱን ትእዛዛት ተመልክታ ሳለች፣ ክርስቶስ የማስታረቅ ሥራውን በሚፈጽምበት ጊዜ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን የሚከተሉትን የእግዚአብሔር የዘመን መጨረሻ ሕዝብ በምሳሌ ታመለክት ነበር። የቤተ መቅደሱ ፈተና ጠባቂን ወዴትም ቢሄድ መከተል የሚፈትን ፈተና ነው።

እነዚህ ከሌቶች ጋር ያልረከሱ ናቸው፤ ድንግል ናቸውና። እነዚህ በጉ ወደሚሄድበት ስፍራ ሁሉ የሚከተሉት ናቸው። እነዚህ ለእግዚአብሔርና ለበጉ በኩራት እንዲሆኑ ከሰዎች መካከል የተዋጁ ናቸው። ራእይ 14፡4።

እህት ዋይት እንደ ነቢይ በመሆኗ፣ በመጀመሪያ በእምነት ወደ ቅዱስ ቅዱሳን የገቡትን ታማኞች በምሳሌ እያቀረበች ነበር፤ በዚህም ሲሆን በመጨረሻ በእምነት ወደ ቅዱስ ቅዱሳን ገብተው ከዚያም ወደ ታቦቱ የሚመለከቱትን ታማኞች ምሳሌ ትሰጥ ነበር። በዚያ በብርሃን የተገለጠላቸው የሚያዩት የሥጋ መዋሐድ ትምህርት፣ የአንድነት ስርዖት ፍጻሜ ነው። ሁለቱ የሚሸፍኑ ኪሩቤል የፍጥረትንና የዳግም ፍጥረትን ሁለቱን ሰንበታት እንደሚወክሉ ያያሉ። በአንደኛው ወገን የ252ን በሌላውም ወገን የ23ን በታቦቱ ላይ ያያሉ፤ ከፍጥረትና ከዳግም ፍጥረት ጋር በሚስማማ መልኩም 23 የመለኮትን ከሰብአዊነት ጋር ጋብቻ እንደሚወክል ያውቃሉ፤ 252ንም ከመለኮት ጋር የተቀላቀለ ሰው ወደ ሆነ ሰው የሚደረገው መለወጥ ምልክት እንደሆነ ያያሉ።

የምሕረት መክደኛው ሊወገድ አይገባም ነበር፤ ስለዚህ እህት ዋይት ወደ ውስጡ መመልከቷ ልዩ መገለጥ ነበር፤ በትንቢታዊ መልኩም ይህ ምሳሌ ከእርሷ በኖረችበት ዘመን ይልቅ ለኋለኛው ዘመን ይበልጥ ይመለከታል። በመመልከት እኛ እንለወጣለን። የመቅደስ ፈተና ማለት ክርስቶስ ድንግል ሕዝቡን ወደ መቅደሱ ደረጃ በደረጃ እየመራ መሆኑ ነው። ትንቢታዊ እውነቶች በእኩለ ሌሊት ጩኸት መልእክት

የተብራራውን መንገድ ላይ ያሉትን ደረጃዎች ይወክላሉ።

በአርባ ስድስት ዓመታት የተሠራው የሚለራውያን ቤተ መቅደስ አንድ ደረጃ ነው።

የ"23" ሰብዓዊ ቤተ መቅደስ፣ ("ወንድና ሴት አድርጎ ፈጠራቸው") አንድ ደረጃ ነው።

ክርስቶስ ቤተ መቅደሱን በሦስት ቀን ውስጥ ማስነሣቱ አንድ እርምጃ ነው።

መጋዘኑ የሚልክያስ ቤተ መቅደስ ነው።

ነህምያ መጋዘኑን ከጦብያ ርኩሶት አነጻ።

ያ ቤተ መቅደስ ሊቀ ካህኑ ሕልቅያስ በንጉሥ ኢዮስያስ የተካሄደው ተሐድሶ ዘመን የሙሴን መጻሕፍት ያገኘበት ነበር።

በነህምያ ከርኩሶት ያነጻው ቤተ መቅደስ፣ ክርስቶስ እህት ዋይት እንደምትናገረው ከ"የቅድስና ጥሰት ርኩሶት" ሁለት ጊዜ ያነጻው ያው ቤተ መቅደስ ነው።

የሚለር ሕልም ሬሳ ሣጥን አንድ ደረጃ ነበረ።

አንድ ጊዜ ክርስቶስ ታማኞቹን ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ካመራቸው በኋላ፣ በእህት ዋይት ወደ ታቦቱ በተወከለው መልኩ ይመራቸዋል፤ የምሕረት መክደኛውንም ያነሣል፣ በውስጡም እንዲመለከቱ ይፈቅድላቸዋል። ወደ ውስጥ በሚመለከቱ ጊዜ፣ ሁለቱንም የሥጋ መውሰድ ትምህርትና የሰባተኛው ቀን ሰንበት በለስላሳ ብርሃናዊ ክብ የተሸፈኑ መሆናቸውን ያያሉ። መስመር በመስመር፣ "በለስላሳ ብርሃን የተለበሱ" ትምህርቶችን የሚያውቁ ሰዎች በእምነት ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ገብታ ወደ ታቦቱ ከተመለከተቸው እህት ዋይት ጋር ይስማማሉ።

ጥንታውያን ነቢያት ከኖሩበት ዘመን ይልቅ ስለ ኋለኛው ዘመን ይበልጥ በተለይ ተናግረዋል። እነዚያ ጥንታውያን ነቢያት ራሳቸው የምስክርነቱ አካል በሚሆኑበት ጊዜ፣ በኋለኛው ዘመን ያሉትን የእግዚአብሔር ሕዝብ ይወክላሉ፤ በኋለኛውም ዘመን ያለው የእግዚአብሔር ሕዝብ መቶ አርባ አራት ሺህ ነው። ሲስተር ዋይት ምናልባት ከጥንታውያን ነቢያት ሁሉ እጅግ አስፈላጊ ሆኖ ምክንያቱም ሁሉም ምሳሌዎቿ የመቶ አርባ አራት ሺህ የአሜጋ ታሪክ የአልፋ ታሪክን ይወክላሉ። ነቢያት ሁሉ ቀሪዎቹን ያመለክታሉ፤ ነገር ግን ሲስተር ዋይት ደግሞ በመጨረሻው ታሪክ ውስጥ እስከ ፊደሉ ድረስ የሚፈጸም የመጀመሪያ ታሪክን ትወክላለች።

በአልፋዊው መሠረታዊ ታሪክ፣ እህት ዋይት በራእይ ወደ ሰማያዊው መቅደስ ቅድስተ ቅዱሳን ተወሰደች። በዚያም ከደረሰች በኋላ፣ ከቃል ኪዳኑ ታቦት ላይ ያለው፣ ሊወገድ ያልተገባው የምሕረት መቀመጫ ከፍ ተደረገ፣ እህት ዋይትም ወደ ውስጡ እንድትመለከት ተፈቀደላት፤ በዚያም አሥርቱን ትእዛዛት አየች።

በቅዱሳን ቅዱስ ስፍራ ውስጥ ታቦት አየሁ፤ በላዩና በጎኖቹ ሁሉ እጅግ ንጹሕ ወርቅ ተለብጦበት ነበር። በታቦቱ ሁለቱም ጫፎች ላይ ውብ ኪሩቤሎች ነበሩ፤ ክንፎቻቸውም በታቦቱ ላይ ተዘርግተው ነበር። ፊቶቻቸው እርስ በርሳቸው የተመለከቱ ነበሩ። ወደ ታችም ይመለከቱ ነበር። በመላእክቱ መካከል የወርቅ ጥና ማቃጠያ ነበረ። ከታቦቱ በላይ፣ መላእክቱ በቆሙበት ስፍራ፣ እጅግ የሚያበራ ክብር ነበረ፤ እርሱም እግዚአብሔር የሚኖርበት ዙፋን እንደሚመስል ይታይ ነበር። ኢዮስያስ በታቦቱ አጠገብ ቆሞ ነበር፤ የቅዱሳኑም ጸሎቶች ወደ እርሱ ሲወጡ፣ በጥና ማቃጠያው ያለው ዕጣን ይጨስ ነበር። እርሱም ጸሎቶቻቸውን ከዕጣኑ ጢስ ጋር ወደ አባቱ ያቀርብ ነበር። በታቦቱ ውስጥ የመኖ የወርቅ ዕቃ፣ ያቆጠቆጠው የአሮን በትር፣ እንዲሁም እንደ መጽሐፍ የሚዘጉ የድንጋይ ጽላቶች ነበሩ። ኢዮስያስ ከፈታቸው፣ በእነርሱም ላይ አሥርቱ ትእዛዛት በእግዚአብሔር ጣት ተጽፎ አየሁ። በአንዱ ጽላት ላይ

አራት፣ በሌላውም ላይ ስድስት ነበሩ። በመጀመሪያው ጽላት ላይ ያሉት አራቱ ከሌሎቹ ስድስቱ ይልቅ ይበልጥ ያበሩ ነበር። ነገር ግን አራተኛው፣ የሰንበት ትእዛዝ፣ ከሁሉም በላይ ያበሩ ነበር፤ ምክንያቱም ሰንበት ለእግዚአብሔር ቅዱስ ስም ክብር እንዲጠበቅ ተለይቶ ተቀድሶ ነበርና። ቅዱስ ሰንበት ክብር ይመስል ነበር፤ የክብር አክሊል በዙሪያው ሁሉ ነበረበት። የሰንበት ትእዛዝ በመስቀል ላይ እንዳልተቸነከረ አየሁ። እርሱ ተቸንክሮ ቢሆን ሌሎቹ ዘጠኙ ትእዛዛት ደግሞ ተቸንክረው ነበር፤ እኛም አራተኛውን እንደምንፈረስ ሁሉ እነርሱንም ሁሉ ለመፍረስ ነጻነት አለን ማለት ነበር። እግዚአብሔር ሰንበትን እንዳልለወጠ አየሁ፣ ምክንያቱም እርሱ ፈጽሞ አይለወጥምና። ነገር ግን ጳጳሱ ከሰንበት ሰባተኛ ቀን ወደ መጀመሪያው ቀን ለውጥታል፤ ዘመናትንና ሕግን ይለውጥ ዘንድ የተወሰነለት እርሱ ነበርና።” ኤርሊ ራይቲንግስ፣ 32።

የሰባተኛው ቀን ሰንበት ትምህርት መጀመሪያው አልፋ ትምህርት ነበር፤ ይህም መሠረታዊ ታሪክ ያለው ሚሊራዊ ንቅናቄ መጀመሪያ እንደ ፊላዴልፊያዊ ሚሊራዊ ንቅናቄ የተጀመረ፤ ከዚያም በ1856 ወደ ሎዶቅያዊ ሚሊራዊ ንቅናቄ የተለወጠ፤ ከዚያም በ1863 ወደ ሎዶቅያዊ የሰባተኛ ቀን አድቪንቲስት ቤተ ክርስቲያን የተለወጠ ነው። እህት ዋይት ደግሞ በኋለኛው ዘመን ታሪክ ውስጥ፣ የአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ሎዶቅያዊ ንቅናቄ ወደ የአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ፊላዴልፊያዊ ንቅናቄ በሚለወጥበት ጊዜ ያለውን አሜጋ ትምህርት ትለያያለች። የአልፋና የአሜጋ ብርሃናት በሰባተኛው ቀን ሰንበት ትምህርትና በሥጋ መውሰድ ትምህርት ይወከላሉ።

“ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት የሚያደርጉ በጽድቅ ፀሐይ ብርሃን ይመላለሳሉ። መንገዳቸውን በእግዚአብሔር ፊት በማበላሸት ቤዛቸውን አያክብሩትም። ሰማያዊ ብርሃን በእነርሱ ላይ ያበራል። የዚህች ምድር ታሪክ ወደ ፍጻሜ ሲቃረብ፣ ስለ ክርስቶስ ያላቸው እውቀትና ከእርሱ ጋር የተያያዙ ትንቢቶች ያላቸው መረዳት እጅግ ይጨምራል። በእግዚአብሔር ፊት ዋጋቸው ወሰን የሌለው ነው፤ ምክንያቱም ከልጁ ጋር በአንድነት ናቸውና። ለእነርሱ የእግዚአብሔር ቃል ከሁሉ የላቀ ውበትና ተወዳጅነት ያለው ነው። አስፈላጊነቱን ያያሉ። እውነት ለእነርሱ ይገለጣል። የሥጋ መልበስ ትምህርት በለስላሳ ፀዳል ይለበሳል። ቅዱሳን መጻሕፍት ምስጢራትን ሁሉ የሚከፍትና ችግሮችን ሁሉ የሚፈታ ቁልፍ መሆኑን ያያሉ። ብርሃኑን ለመቀበልና በብርሃኑ ለመመላለስ ፈቃደኞች ያልሆኑት የእግዚአብሔርነትን ምስጢር ለመረዳት አይችሉም፤ ነገር ግን መስቀሉን ለመሸከምና ኢየሱስን ለመከተል ያልተንገራገሩት በእግዚአብሔር ብርሃን ብርሃንን ያያሉ።” The Southern Watchman, April 4, 1905.

“የሥጋ ለበሳ ትምህርት” ደግሞ “የአምልኮ ምስጢር” ተብሎ ይጠራል።

ያለ ክርክርም የእግዚአብሔርን መፍራት ምስጢር ታላቅ ነው፤ እግዚአብሔር በሥጋ ተገለጠ፣ በመንፈስ ጸደቀ፣ ለመላእክት ታየ፣ በአሕዛብ መካከል ተሰበከ፣ በዓለም ታመነበት፣ በክብር ወደ ላይ ተወሰደ። 1 ጢሞቴዎስ 3፡16።

“ምሥጢሩ” እስከ መጨረሻው ትውልድ ድረስ የተሰወረ ነው፤ በዚያን ጊዜ ታማኞቹ የሥጋ መልበስ ትምህርት የሰባተኛው ቀን ሰንበት አሜጋ መሆኑን ያያሉ።

ከዘመናትና ከትውልዶች የተሰወረው ምስጢር እንኳ፣ አሁን ግን ለቅዱሳኑ ተገልጦአል፤ እግዚአብሔርም የዚህን ምስጢር የክብር ባለጠግነት በአሕዛብ መካከል ምን እንደሆነ ለእነርሱ ማሳወቅ ወደደ፤ ይህም በእናንተ ያለ ክርስቶስ፣ የክብር ተስፋ ነው። ቆላስይስ 1፡26፣ 27።

በቆላስይስ 1፡26 “የተሰወረ” “ምስጢር” እንደሚናገር መሆኑ ተገቢ ነው፤ ነገር ግን ያ ምስጢር በኋለኛው ዘመን “የተገለጠ” ነው። ትንቢታዊ ብርሃን ትንቢት በሚፈታ ጊዜ ይገለጣል፤ ይህም በዳንኤል 12 እንደተወከለው፣ ከ1,260 ቀናት መጨረሻ በኋላ፣ በፍጻሜው ዘመን ትንቢት ሲፈታ ነው። ለትውልዶች

የተሰደደው ትንቢት ይፈታል፤ ያም ትንቢት ሲፈታ በእሁድ ሕግ ጊዜ ለአሕዛብ የሚገለጥ “ክብር” የሆነው እውነት ነው። ያ ምስጢር “ክርስቶስ በእናንተ ውስጥ፣ የክብር ተስፋ” የሚለው ነው፤ ይህም በሰባተኛው መለኮት ድምፅ በሚሰማባቸው ቀናት የሚፈጸም ነው።

ነገር ግን በሰባተኛው መልአክ ድምፅ ዘመን፣ መለኮት መንፋት ሲጀምር፣ እግዚአብሔር ለባሪያዎቹ ለነቢያት እንዳወጀው፣ የእግዚአብሔር ምስጢር ይፈጸማል። ራእይ 10:7።

በራእይ 10፣7 እንደተወከለው የሰባተኛው መልአክ ድምፅ በሰባተኛው ወር በአሥረኛው ቀን መሰማት መጀመሩ ብቻ ተገቢ ነው። ሰባተኛው መልአክ ደግሞ እንደ ሦስተኛው ወቅት ተወክሎአል፤ የመጀመሪያዎቹም ሁለት ወቅቶች እስልምና ነበሩ፤ ስለዚህም ሦስተኛው ወቅት እስልምና መሆኑን የሚያረጋግጡ ሁለት ምስክሮች ይሰጣሉ። የእግዚአብሔር ምሥጢር የእስልምና መለኮት በሚነፋበት ጊዜ ይፈጸማል።

በሰባተኛው መለኮት ታሪክ ውስጥ፣ በእናንተ ውስጥ ያለው የክርስቶስ ምሥጢር የሆነው የሥጋ መዋሐድ ትምህርት፣ ወይም ክርስቶስ የሰው ሥጋ በራሱ ላይ በወሰደ ጊዜ እንደ ተወከለው መለኮት ከሰብአዊነት ጋር መቀላቀል፤ ከአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ መካከል ለመሆን እጩዎች የሚሆኑት፣ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ስፍራ ለመግባት አስፈላጊው ዘይትና እምነት እንዳላቸው ይፈተናሉ። ቢያመነቱ ጨለማ በእነርሱ ላይ ይወድቃል፤ በግን ወደሚሄድበት ሁሉ ቢከተሉት፣ ወደ ታቦቱ ውስጥ እንዲመለከቱ ይመሩአቸዋል። በታቦቱ ውስጥ የሰባተኛው ቀን ሰንበት ትምህርትን እና የሥጋ መዋሐድ ትምህርትን ያገኛሉ።

እነዚህ ሁለት ትምህርቶች እጅግ አስፈላጊ ቢሆኑም፣ እኔ የምተኩረው በአልፋና ኦሜጋ ብርሃናት ላይ ሳይሆን፣ ነቢይቱ የእግዚአብሔርን ሕዝብ ወደ ሰማያዊው መቅደስ እየገቡ እና ወደ ቃል ኪዳኑ ታቦት እየተመለከቱ እንዳሉ ማሳየቷ ነው። በኋለኛው ዘመን፣ በአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ታሪክ ውስጥ፣ አንድ መቶ አርባ አራት ሺህ የተከፈተውን ታቦት እንዲመለከቱ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን የሚወሰዱበት አንድ ነጥብ መኖር አለበት።

ነቢያት በመጨረሻዎቹ ዘመናት የእግዚአብሔርን ሕዝብ እንደሚያመለክቱ ለማመን እምነት ካላችሁ፣ እንዲሁም ሲስተር ዋይት እንደ መጽሐፍ ቅዱስ ሌሎች ነቢያት ሁሉ በሁሉም መንገድ እኩል የተነሳሳች መሆኗን ለማመን እምነት ካላችሁ፣ እንግዲህ አሁን ያቀረብሁት አተገባበር እውነት መሆኑ መቀበል ይገባል። አንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ክርስቶስን በእምነት ተከትለው ወደ ቅድስተ ቅዱሳን መግባት ይገባቸዋል፤ ሲስተር ዋይት እንደምትናገረው፣ ታማኞች በ1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 እንዲሁ አድርገው ነበር። በዚያን ጊዜ ሁለት ወገኖች ተገለጡ፤ በእምነት ለመግባት የእምቢ ያሉት፣ እና የገቡት።

«ወደ ክርስቶስ የመጀመሪያ ምጽአት አዋጅ እንደመለስ ተጠቁሜ ነበር። የሐንስ የኤልያስ መንፈስና ኃይል ይዞ የየሱስን መንገድ እንዲያዘጋጅ ተልኮ ነበር። የሐንስን ምስክርነት የጣሉ ሰዎች ከየሱስ ትምህርቶች አልተጠቀሙም። መምጣቱን በቀድሞ ያስታወቀውን መልእክት መቃወማቸው፣ እርሱ መሲሔ እንደሆነ የሚያረጋግጠውን እጅግ ጽኑ ማስረጃ በቀላሉ ሊቀበሉ በማይችሉበት ስፍራ አኖራቸው። ሰይጣንም የሐንስን መልእክት የጣሉትን ሰዎች ከዚያ የበለጠ ርቀው እስከ ክርስቶስን መጣልና መስቀል ድረስ እንዲሄዱ መረቸው። ይህን በማድረጋቸው በጴንጤቆስጤ ቀን ያለውን በረከት ሊቀበሉ በማይችሉበት ስፍራ ራሳቸውን አኖሩ፤ ያም በረከት ወደ ሰማያዊው መቅደስ የሚያስገባውን መንገድ ባስተማራቸው ነበር። የቤተ መቅደሱ መጋረጃ መቀደዱ፣ የአይሁድ መሥዋዕቶችና ሥርዓቶች ከእንግዲህ በኋላ እንደማይቀበሉ አሳየ። ታላቁ መሥዋዕት ቀርቦ ነበር እናም ተቀብሎ ነበር፤ በጴንጤቆስጤ ቀንም የወረደው መንፈስ ቅዱስ የደቀ መዛሙርቱን አእምሮ ከምድራዊው መቅደስ ወደ ሰማያዊው አዘረ፣ የሱስም በራሱ ደም ወደዚያ ገብቶ በደቀ መዛሙርቱ ላይ የስርዓቱን ጥቅሞች እንዲያፈስ ነበር። አይሁድ ግን በሙሉ ጨለማ ውስጥ ተተዉ። ስለ የማዳን እቅድ ሊኖራቸው የሚችለውን ብርሃን ሁሉ አጡ፤ አሁንም በማይጠቅሙ መሥዋዕቶቻቸውና በመባዎቻቸው ላይ ተማመኑ። ሰማያዊው መቅደስ የምድራዊውን ቦታ ተክቶ ነበር፤ ነገር ግን ስለዚህ ለውጥ ምንም

እውቀት አልነበራቸውም። ስለዚህ በቅዱሱ ስፍራ ውስጥ ካለው ከክርስቶስ ምልጃ ምንም ጥቅም ሊያገኙ አልቻሉም።»

“ብዙዎች ክርስቶስን በመካድና በመስቀል ላይ በመስቀል ላይ በመስቀል ያደረጉትን የአይሁድ አካሄድ በሽብር ይመለከታሉ፤ እርሱም የተወረደበትን ታሪክ ሲያነቡ እርሱን እንደሚወዱት ያስባሉ። እናም ጴጥሮስ እንደ ካደው እንዲሁ እነርሱ እንደሚወዱት ወይም አይሁድ እንደ ሰቀሉት እንዲሁ እንደሚወዱት ያስባሉ። ነገር ግን የሁሉን ልብ የሚያነብ እግዚአብሔር፣ ለኢየሱስ እንዳላቸው ተናግረው የሰሙትን ያ ፍቅር ወደ ፈተና አምጥቶታል። ሰማይ ሁሉ የመጀመሪያው የመልአኩን መልእክት በሰዎች ዘንድ እንዴት እንደተቀበለ በእጅጉ ጥልቅ ፍላጎት ተመልክቶ ነበር። ነገር ግን ኢየሱስን እንደሚወዱ የሚመሰክሩ ብዙዎች፣ የመስቀሉን ታሪክ ሲያነቡ እንባ የሚያፈሱ እነዚያ፣ ስለ መምጣቱ የተነገረውን የምሥራች አሾፉበት። መልእክቱን በደስታ ከመቀበል ይልቅ፣ ማታለያ ነው ብለው አወጁት። መገለጡን የወደዱትን ጠሉአቸው፣ ከቤተ ክርስቲያናትም አስወጡአቸው። የመጀመሪያውን መልእክት የጣሉ ሰዎች በሁለተኛው ሊጠቀሙ አልቻሉም፤ እንዲሁም ከእኩለ ሌሊት ጩኸት ምንም ጥቅም አላገኙም። ይህም በእምነት ከኢየሱስ ጋር ወደ ሰማያዊው ቤተ መቅደስ እጅግ ቅዱስ ስፍራ እንዲገቡ ሊያዘጋጃቸው የነበረ ነው። ከፊተኞቹን ሁለት መልእክቶች በመጣላቸውም አእምሮአቸውን እጅግ አጩለሙ። ስለዚህ ወደ እጅግ ቅዱስ ስፍራ የሚመራውን መንገድ የሚያሳየውን በሦስተኛው የመልአኩ መልእክት ውስጥ ምንም ብርሃን ማየት አይችሉም። አይሁድ ኢየሱስን እንደሰቀሉት፣ እንዲሁ ስመ ክርስቲያን የሆኑ እነዚህ ቤተ ክርስቲያናት እነዚህን መልእክቶች እንደሰቀሉ አየሁ፤ ስለዚህም ወደ እጅግ ቅዱስ ስፍራ የሚወስደውን መንገድ አያውቁም። በዚያም ያለው የኢየሱስ ምልጃ ሊጠቅማቸው አይችልም። እንደ አይሁድ፣ ከንቱ መሥዋዕታቸውን ያቀረቡት እንደነበሩ፣ እነዚህም ኢየሱስ ለቆ ወጥቶት ወደ ተወው ክፍል ከንቱ ጸሎታቸውን ያቀርባሉ፤ ሰይጣንም በዚህ ማታለያ ደስ ብሎት ሃይማኖታዊ መልክ ይወስዳል፣ የእነዚህንም ስመ ክርስቲያኖች አእምሮ ወደ ራሱ ይመራል፤ በጋይሉና በምልክቶቹ እንዲሁም በሐሰተኛ ተአምራቱ እየሠራ በወጥመዱ ውስጥ ጸንተው እንዲቀሩ ያደርጋቸዋል።” Early Writings, 259-261.

እህት ዋይት፣ በመጨረሻ አይሁድ ሙሉ በሙሉ በጨለማ ውስጥ እንዲሆኑ ያበቃውን የዮሐንስ መጥምቅ እና የክርስቶስ ታሪክ የተራማጅ ፈተና ሂደት ለመለየት፣ ይህን ያው ታሪክ በሚለራውያን ዘመን ውስጥ ለማብራራት ታቀርባለች፤ ይህም የእህት ዋይት አልፋ ታሪክ ነው፤ የኋለኛው ዘመን ጥንታዊት ነቢይት። በመጀመሪያው የሕይወት ወይም የሞት ፈተና፣ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን መግባት ወይም ይህንን ማድረግ እምቢ ማለት ጉዳዩ ነበር። ይህንን ማድረግ እምቢ ማለት፣ በክርስቶስ ታሪክ በዓመፀኞቹ አይሁድ ላይ የመጣውን ያው ጨለማ፣ በሚለራውያን ታሪክ ውስጥ ባሉ ዓመፀኞች ላይ አመጣ።

ኢየሱስ ሁልጊዜ የአንድ ነገር መጨረሻን በመጀመሪያው ጋር በማያያዝ ያብራራል፤ ስለዚህም እህት ዋይት ከጥቅምት 22, 1844 ፈተና ጋር በተያያዘ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን በተወሰደች ጊዜ በተከፈተው ታቦት ላይ በመመልከቷ፣ መቶ አርባ አራቱ ሺህ በግውን ወደ ቅድስተ ቅዱሳን መከተል ወይም ወደ ፍጹም ዘላለማዊ ጨለማ መግባት ላይ እንደሚፈተኑ ይለይታል። ይህ እውነታ የቀደሙት ነቢያት ራሳቸው የተመዘገበው ምስክርነት አካል ሲሆኑ የእግዚአብሔርን የዘመን መጨረሻ ሕዝብ እየገለጹ እንዳሉ በሚያስተውል እምነት ላይ የተመሠረተ ነው። እህት ዋይት ሁለቱንም ክፍሎች ታብራራለች።

“በዚህ የተስፋ መቁረጥ ሁኔታ ሳለሁ፣ በአእምሮዬ ላይ ጥልቅ ማስተዋል ያሳደረ ሕልም አየሁ። ብዙ ሰዎች ወደ እርሱ እየጎረፉ የነበሩበትን ቤተ መቅደስ አየሁ ብዬ አለምሁ። ጊዜ በሚያበቃበት ጊዜ በዚያ ቤተ መቅደስ መጠጊያ የሚያገኙ ብቻ ይድናሉ። በውጭ የቀሩ ሁሉ ለዘላለም ይጠፋሉ። በውጭ ያሉት ብዙ ሕዝቦች በተለያዩ መንገዶቻቸው እየተመላለሱ፣ ወደ ቤተ መቅደሱ የሚገቡትን ይሳለቁባቸውና ያፈዘባቸው ነበር፤ ይህም የደኅንነት እቅድ ተንታለኛ ማታለያ ነው ይሏቸው ነበር፤ በእውነቱም ሊሸሹት የሚገባ ምንም አደጋ የለም ይሉ ነበር። እንዲያውም ወደ ቅጥሩ ውስጥ ፈጥነው እንዳይገቡ አንዳንዶቹን

እስከ መያዝ ድረስ።”

“ለመሳላቂያ እንዳልሆነ በመፍራት፣ ሕዝቡ እስኪበተን ድረስ ወይም እነርሱ ሳያስተውሉኝ ልገባ እስከምችል ድረስ መጠበቅ ይሻለኛል ብዬ አሰብሁ። ነገር ግን ቁጥራቸው ከመቀነስ ይልቅ እየጨመረ ሄደ፤ እንዳልዘገይ በመፍራትም በፍጥነት ከቤቴ ውጭ በሕዝቡ መካከል ተገናኝ አለፍሁ። ወደ ቤተ መቅደሱ ለመድረስ ባለኝ እጅግ ትኩረት ምክንያት፣ ዙሪያዬን የከበበውን ብዙ ሰው አለስተዋልሁትም ወይም አልተጨነቅሁለትም። ወደ ሕንፃው በገባሁ ጊዜ፣ ያ ታላቅ ቤተ መቅደስ በአንድ ግዙፍ ዓምድ እንደተደገፈ አየሁ፤ በእርሱም ላይ እጅግ የተቀጠቀጠና ደም የሚፈስስ በግ ታስሮ ነበር። እኛ በዚያ የነበርን ሁላችን፣ ይህ በግ በእኛ ምክንያት እንደተቀደደና እንደተቀጠቀጠ የምናውቅ ይመስል ነበር። ወደ ቤተ መቅደሱ የሚገቡ ሁሉ በፊቱ መቅረብና ኃጢአታቸውን መናዘዝ ያስፈልጋቸው ነበር።”

“በግዑ ፊት ለፊት ከፍ ያሉ መቀመጫዎች ነበሩ፤ በእነርሱም ላይ እጅግ ደስ የተሰኙ የሚታዩ ሰዎች ስብስብ ተቀምጠው ነበር። የሰማይ ብርሃን በፊታቸው ላይ የሚያበራ ይመስል ነበር፤ እነርሱም እግዚአብሔርን ያመሰግኑ ነበር፤ እንደ መላእክት ሙዚቃ የሚመስሉ የደስታ ምስጋና መዝሙሮችንም ይዘምሩ ነበር። እነዚህ ወደ በጉ ቀርበው ኃጢአታቸውን ተናውጠው፣ ይቅርታን ተቀብለው፣ አሁንም አንድ ደስ የሚያሰኝ ክስተት በደስታ ተስፋ ሲጠባበቁ ያሉ እነዚያ ነበሩ።”

“ሕንፃው ውስጥ ከገባሁ በኋላ እንኳ ፍርሃት ወረሰኝ። በእነዚህ ሰዎች ፊትም ራሴን ማዋረድ እንዳለብኝ የእፍረት ስሜት መጣብኝ። ነገር ግን ወደ ፊት እንድሄድ እንደተገደድሁ ይሰማኝ ነበር፤ ከዚያም በጉን ለመጋፈጥ ዓምዱን ዙሪያ ቀስ በቀስ መንገዴን እያደረግሁ ሳለሁ፣ መለኮት ተሰማ፣ ቤተ መቅደሱ ተናወጠ፣ ከተሰበሰቡትም ቅዱሳን የድል ጩኸት ተነሣ፣ አስፈሪ ብርሃንም ሕንፃውን አበራ፤ ከዚያም ሁሉ ጽኑ ጩላማ ሆነ። እነዚያ ደስተኛ ሰዎች ሁሉ ከብርሃኑ ጋር ጠፍተው ነበር፤ እኔም በሌሊት ዝምታዊ አስፈሪነት ውስጥ ብቻዬን ቀረሁ። በአእምሮዬም ጣር ውስጥ ነቃሁ፣ ሕልም እንደነበረ ራሴን ማሳመን እጅግ ከባድ ሆነብኝ። ፍርዴ እንደ ጸናብኝ፣ የጌታም መንፈስ ትቶኝ ዳግመኛ ፈጽሞ እንደማይመለስ መሰለኝ።”

“ከዚህ በኋላ ብዙም ሳይቆይ ሌላ ሕልም አየሁ። ፊቴን በእጆቼ ውስጥ ሸፍኜ በከፍተኛ ተስፋ መቁረጥ ውስጥ ተቀምጬ እንዳለሁ መሰለኝ፤ እንዲህም እያሰብሁ ነበር፤ ኢየሱስ በምድር ላይ ቢኖር፣ ወደ እርሱ እሄድ ነበር፤ ራሴንም በእግሮቼ ፊት እጥል ነበር፤ መከራዬንም ሁሉ ለእርሱ እነግረው ነበር። ከእኔ ፊቴን አያዘርም ነበር፤ ይራራልኝም ነበር፤ እኔም ሁልጊዜ እወደውና አገለግለው ነበር። በዚያን ጊዜ ደጃ ተከፈተ፣ ውብ ቅርጽና ገጽታ ያለውም አንድ ሰው ገባ። በርኅራኄ ተመልክቶኝ እንዲህ አለ፤ ‘ኢየሱስን ማየት ትሻለህን? እርሱ እዚህ አለ፣ ከፈለግህም ማየት ትችላለህ። ያለህን ሁሉ ውሰድና ተከተለኝ።”

ይህን ነገር በማይነገር ደስታ ሰማሁት፤ ያሉኝንም ትንንሽ ንብረቶቼን ሁሉ፣ የምወዳቸውንም ውድ ውድ ጌጣጌጦች ሰብስቦ መሪዬን በደስታ ተከተልሁ። እርሱም ወደ አንድ ቁልቁልና በእይታ ደካማ የሚመስል መሰላል መራኝ። ደረጃዎቼን መውጣት ስጀምር፣ እንዳልዘር እና እንዳልወድቅ፣ ዓይኖቼን ወደ ላይ ብቻ እንዳቆም አስጠነቀቅኝ። ቁልቁሉን መውጣት የነበሩ ሌሎች ብዙዎች ወደ ላይኛው ጩፍ ሳይደርሱ ወደቁ።

“በመጨረሻ ወደ ኋለኛው እርምጃ ደረስንና በአንድ ደጅ ፊት ቆምን። በዚያ መሪዬ ከእኔ ጋር ያመጣሁትን ነገር ሁሉ እንድተው አዘዘኝ። በደስታ አኖርኋቸው፤ ከዚያም ደጃን ከፈተና እንድገባ አዘዘኝ። በአፍታ ውስጥ በኢየሱስ ፊት ቆምሁ። ያ ውብ ፊት ሌላ ማንም እንደማይሆን ግልጽ ነበር። ያ የቸርነትና የግርማ ገለጻ ለሌላ ማንም ሊሆን አይችልም ነበር። ዓይኑ በእኔ ላይ በቆመ ጊዜ፣ የሕይወቴን ሁሉንም ሁኔታ እና የውስጤን አሳብና ስሜት ሁሉ እንደሚያውቅ ወዲያውኑ አወቅሁ።”

“ከእርሱ ዓይን ራሴን ለመሸፈን ሞከርሁ፤ መርማሪ ዓይኖቼን መታገሥ እንደማልችል ተሰምቶኝ ነበር፤ ነገር ግን ፈገግ ብሎ ቀረብ፤ እጁንም በራሴ ላይ አኖረና፣ ‘አትፍራ’ አለኝ። የጣፋጭ ድምፁ ድምጽ ልቤን

ከዚያ በፊት ፈጽሞ ያልተለማመደችው ደስታ አንቀጠቀጠው። አንድ ቃል እንኳ ለመናገር ከደስታዬ ብዛት የተነሣ አልቻልሁም፤ ነገር ግን በስሜት ተሸንፌ በእግሩ ሥር ተደፋሁ። እንዲሁ በዚያ ረዳት የሌለኝ ሆኜ ሳለሁ፣ የውበትና የክብር ትዕይንቶች በፊቴ ያልፉ ነበር፤ ወደ ሰማይ ደኅንነትና ሰላም የደረስሁ መሰለኝ። በመጨረሻም ኃይሌ ተመለሰልኝ፤ ተነሣሁም። የኢየሱስ ፍቅር የተሞላባቸው ዓይኖች አሁንም በእኔ ላይ ነበሩ፤ ፈገግታውም ነፍሴን በሐሴት ሞላት። ማኅበሩ በቅዱስ አክብሮትና በማይነገር ፍቅር ሞላኝ።”

«መሪዬም አሁን ደጁን ከፈተ፣ እኛም ሁለታችን ወደ ውጭ ወጣን። በውጭ ትቼ የነበሩትን ነገሮች ሁሉ ደግሜ እንድወስድ አዘዘኝ። ይህንም ካደረግሁ በኋላ፣ አጥብቆ የተጠቀለለ አረንጓዴ ገመድ ሰጠኝ። ይህንን በልቤ አጠገብ እንዳኖረው፣ ኢየሱስንም ማየት በፈለግሁ ጊዜ ከእቅፌ አውጥቼ እስከ መጨረሻው እንደዘረጋው አስተማረኝ። ለረዥም ጊዜ እንደተጠቀለለ እንዳልተወው አስጠነቀቀኝ፤ እንዳይቋጠርና ለማቅናትም እንዳይከብድ። ገመዱን በልቤ አጠገብ አኖርሁት፤ ጠባቡንም ደረጃ በደስታ ወረድሁ፤ ጌታን እያመሰገንሁ እና ያገኘኋቸውን ሁሉ ኢየሱስን የሚያገኙበት ቦታ እየነገርሁ። ይህ ሕልም ተስፋ ሰጠኝ። አረንጓዴው ገመድ በአእምሮዬ እምነትን ይወክል ነበር፤ በእግዚአብሔርም መታመን ያለው ውበትና ቀላልነት በነፍሴ ላይ መብራት ጀመረ።» Testimonies, volume 1, 27-29.

ከ1844 ዓ.ም. ነሐሴ 17 በኤክሴተር የካምፕ ስብሰባ መጨረሻ እስከ ጥቅምት 22 ድረስ ስድሳ ስድስት ቀናት ነበሩ። እነዚህ ስድሳ ስድስት ቀናት የእኩለ ሌሊት ጩኸት አዋጅ የታወጀበትን ዘመን ይወክላሉ፤ እናም በአሥሩ ደናግል ምሳሌ አውድ ውስጥ በዚያን ጊዜ መልእክቱን ያወጁ እነዚያ ዘይት የነበራቸውን ይወክላሉ፤ በዚያን ጊዜ መልእክቱን ያላወጁ ግን ዘይት አልነበራቸውም።

በምሳሌው ውስጥ ጋብቻው በመዘግየት ዘመኑ መጀመሪያ ላይ ተፈጸመ። ሕጋዊው ጋብቻ ተፈጽሞ ከዚያ በኋላ ሁሉም ወደ ቤታቸው ሄደው ሙሽራው አባት ጋብቻው እንዲፈጸም መፍቀዱ ተገቢ መሆኑን እስኪወስን ድረስ ጠበቁ። በመጀመሪያው ጋብቻ እና በእኩለ ሌሊቱ ሁለተኛው ሥነ ሥርዓት መካከል የሚፈጸም የታማኝነት መቃረን ዝሙት ተብሎ ይቆጠር ነበር። የመዘግየት ጊዜውም በሙሽራው አባት ሙሽሪቱ ላይ በአንድ የጊዜ ወቅት ውስጥ የሚከሰተውን ለማየት በመጠበቁ ላይ የተመሠረተ ነበር። እርጉዝ ነበረችን?

አባቱ ሁሉ ደህና እንደሆነ በወሰነ ጊዜ፣ የእኩለ ሌሊት ሰልፍ ተጀመረ፤ በፍልስጤም የቀን ሙቀት እጅግ አስጨናቂ ስለሆነም በሌሊት ነበር የሚጀምረው። ስለዚህ የሙሽሪቱ አገልጋዮች፣ በምሳሌው የተጠቀሱት ድንግልናዎች፣ ወደ ሠርጉ የሚወስደው ሰልፍ መጀመሩን የሚያበስረውን የእኩለ ሌሊት ጩኸት ሲደርስ ዝግጁ እንዲሆኑ፣ የራሳቸው መብራትና የዘይት ክምችት ሊኖራቸው ይገባ ነበር፤ ምክንያቱም ይህ ሁሉ በሌሊት ሊፈጸም የነበረ ነውና። በኤክሴተር የእኩለ ሌሊት ጩኸት ደረሰ፤ እናም ለሰልፍ የሚበቃ ዘይት ዝግጁ አድርገህ ነበር ወይም አልነበረህም።

ከኤክሴተር መልእክቱን ይዘው በወጡ ጊዜ፣ የታተሙ ሕዝብን እያሳዩ ነበር። አንዳንዶቹ በ1844 አክቶበር 22 ወደ ሰርጉ ለመግባት የሚበቃ ዘይት ነበራቸው፣ አንዳንዶቹ ግን አልነበራቸውም። እነዚያ ስድሳ ስድስት ቀናት የእግዚአብሔር ሕዝብ እስከ እሑድ ሕግ የተዘጋ ደጅ ድረስ የሚታተሙበትን የጊዜ ክፍለ ጊዜ ይወክላሉ። ትክክለኛው መጠን ያለው ዘይት ካላቸው፣ በእምነት ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ገቡ። እህት ዋይት በኋለኛው ዘመን የእግዚአብሔር ሕዝብ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ሲገባ አሳየች፣ እና በእርስዋ የአልፋ ታሪክ ውስጥ በእምነት ወደ ቅድስተ ቅዱሳን መግባትን የሚመለከት የሕይወት ወይም የሞት ፈተና ነበር። በኋለኛው ዘመን አንድ መቶ አርባ አራት ሺህ በእምነት ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ይገቡ እንደሆነ ይፈተናሉ። ይህም እንደገና የሕይወት ወይም የሞት ፈተና ነው።

እነዚህን ነገሮች በሚቀጥለው ጽሑፍ እንቀጥላለን።

“በቤተ መቅደሱ መንጻት ውስጥ ኢየሱስ እንደ መሲሕ ተልእኮውን ያውጅ ነበር፤ ሥራውንም ይጀምር ነበር። ለመለኮታዊ መገኘት መኖሪያ እንዲሆን የተሠራው ያ ቤተ መቅደስ ለእስራኤልና ለዓለም የትምህርት ምሳሌ እንዲሆን ተዘጋጅቶ ነበር። ከዘላለማዊ ዘመናት ጀምሮ፣ ከብሩህና ቅዱስ ሱራፊል እስከ ሰው ድረስ፣ የተፈጠረ ፍጡር ሁሉ ፈጣሪው የሚኖርበት ቤተ መቅደስ እንዲሆን የእግዚአብሔር ዓላማ ነበር። በኃጢአት ምክንያት ሰው ልጅ ለእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ መሆኑን አቆመ። በክፉ ነገር ጫልሞና ረክሶ፣ የሰው ልብ የመለኮቱን ክብር ከእንግዲህ ወዲያ አያሳይም ነበር። ነገር ግን በእግዚአብሔር ልጅ ሥጋ መልበስ የሰማይ ዓላማ ተፈጸመ። እግዚአብሔር በሰውነት ይኖራል፤ በማዳን ጸጋም የሰው ልብ እንደ ገና ቤተ መቅደሱ ይሆናል። እግዚአብሔር በኢየሩሳሌም ያለው ቤተ መቅደስ ለነፍስ ሁሉ ክፍት ሆኖ ስላለው ከፍ ያለ ዕድል የማያቋርጥ ምስክር እንዲሆን አድርጎ ነበር። ነገር ግን አይሁድ በእጅጉ በሚከሩበት በዚያ ሕንፃ ያለውን ትርጉም አለስተዋሉም። ራሳቸውን ለመለኮታዊው መንፈስ እንደ ቅዱስ ቤተ መቅደሶች አልሰጡም። በኢየሩሳሌም ያሉት የቤተ መቅደሱ አደባባዮች በያልተቀደሰ ንግድ ሁካታ ተሞልተው መሆናቸው፣ በሥጋዊ ምኞትና በያልተቀደሱ አሳቦች መገኘት የረከሰውን የልብ ቤተ መቅደስ እጅግ እውነተኛ ምሳሌ አድርገው ይወክሉ ነበር።

“ቤተ መቅደሱን ከዓለም ገዥዎችና ሻጮች በማንጻቱ ኢየሱስ ልብን ከኃጢአት ርኩሰት ለማንጻት ያለውን ተልእኮ አወጀ፤—ከምድራዊ ምኞቶች፣ ከራስ ወዳድ ምኞቶች፣ ነፍስን ከሚያበላሹ ክፉ ልማዶች። ሚልክያስ 3:1-3 ተጠቅሷል።” The Desire of Ages, 161.

“ነቢዩ እንዲህ ይላል፡- ‘ሌላም መልአክ ታላቅ ሥልጣን ያለው ከሰማይ ሲወርድ አየሁ፤ ምድርም በክብር በራች። በታላቅም ድምፅ በኃይል ጮኸ እንዲህም አለ፡- ታላቁቱ በቢሎን ወደቀች፣ ወደቀች፤ የአጋንንትም መኖሪያ ሆነች’ (Revelation 18:1, 2)። ይህ በሁለተኛው መልአክ የተሰጠው መልእክት ነው። በቢሎን ወድቃለች፤ ሕዝቦችን ሁሉ ከዝሙቷ ቊጣ የወይን ጠጅ ስለጠጣቻቸው’ (Revelation 14:8)። ያ የወይን ጠጅ ምንድር ነው?—ሐሰተኛ ትምህርቶቿ ናቸው። ከአራተኛው ትእዛዝ ሰንበት ፈንታ ለዓለም ሐሰተኛ ሰንበት ሰጥታለች፤ እንዲሁም ሰይጣን በኤደን መጀመሪያ ለሌዋን የነገራትን ሐሰት—የነፍስ ተፈጥሯዊ የማትሞትነት—ደግማለች። ብዙ ተመሳሳይ ስህተቶችንም በሰፊው አሰራጭታለች፤ ‘የሰውን ትእዛዝ እንደ ትምህርት እያስተማሩ’ (Matthew 15:9)።”

“ኢየሱስ የሕዝብ አገልግሎቱን በጀመረ ጊዜ፣ ቤተ መቅደሱን ከስድብ በተሞላ እርኩሰት አነጻው። ከአገልግሎቱም የመጨረሻ ተግባራት መካከል አንዱ ሁለተኛው የቤተ መቅደስ ማንጻት ነበር። እንዲሁም ለዓለም ማስጠንቀቂያ በሚደረገው የመጨረሻ ሥራ ውስጥ፣ ለአብያተ ክርስቲያናት ሁለት የተለዩ ጥሪዎች ይቀርባሉ። የሁለተኛው መልአክ መልእክት፣ ‘ታላቁቱ ከተማ በቢሎን ወድቃለች፣ ወድቃለች፤ እርስዋ አሕዛብን ሁሉ ከዝሙት ቊጣ ወይን አጠጥታለችና’ (ራእይ 14:8) የሚል ነው። በሦስተኛውም መልአክ መልእክት ታላቅ ጮኸት ውስጥ ከሰማይ እንዲህ የሚል ድምፅ ይሰማል፤ ‘ከኃጢአቶችዎ እንዳትካፈሉ፣ ከመቅሠፍቶችዎም እንዳትቀበሉ፣ ሕዝቤ ሆይ፣ ከእርስዎ ውጡ። ኃጢአቶችዎ እስከ ሰማይ ደርሰዋልና፣ እግዚአብሔርም ዓመፃዎን አስታውሱል’ (ራእይ 18:4, 5)።” የተመረጡ መልእክቶች፣ መጽሐፍ 2፣ 118።